

DANIELLE STEEL

Bonyodalmak

DANIELLE STEEL

Bonyodalmak



A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Complications*

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, in 2021

Copyright © 2021 by Danielle Steel

All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form.

Translation copyright © 2024, by F. Nagy Piroska

Cover design: *Mimi Bark*

Cover photograph: © *dolphoto/Shutterstock Images*

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2024

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Drága gyermekeimnek,
Beatrixnek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*TörekedjeteK arra, hogy
életetek minden pillanata
értékes legyen,
s ha olykor mégis akad benne
némi bonyodalom, mielőbb
oldódjék meg szerencsésen.*

Nagyon szeretlek benneteket!

Mami/d. s.

BONYODALMAK

Első fejezet

A francia luxus egyik főutcájának tartott Faubourg Saint-Honoré közvetlen közelében, a rue Boissy d'Anglas-n létesült, XVI. Lajosról elnevezett elegáns párizsi hotel felújítás miatt négy teljes éven át zárva volt. Az utcán a forgalmat rendőr irányította, aki a sorompót csak a kiválasztottaknak nyitotta fel: főképp olyankor, ha egy-egy különlegesen fontos ember, netán az exkluzív szálloda egyik vendége óhajtott behajtani az autójával. A nagy „palotáknál”, azaz Párizs ötsillagos szállodáinál kisebb épület a királyi család tagjainak, a beavatottaknak és a jó módúaknak, egyszóval a világ gazdag és előkelő kiváltságosainak a kedvence volt. Választékos ízléssel berendezett szobákban, kényelmes antik bútorokkal, a legfinomabb selyem- és szaténdrapériákkal, Versailles-t idéző parkettával és csodálatos műtárgyakkal gyönyörködtető lakosztályokban fogadta hűségesen visszajáró vendégeit. A se nem apró, se nem hatalmas

helyiségek a maguk bensőséges hangulatával sokban emlékeztettek a vendégek otthonaira.

Az elbűvölő modorú igazgató, Monsieur Louis Lavalle harmincnyolc éve vezette vas-kézzel és hibátlanul az intézményt. A Ritzben tanult, ott szerezte a szakképzettségét. A vendégek világszerte ismerték, a konkurensok pedig irigyelték. A szálloda rendszeres látogatói – köztük híres filmsztárok – megosztották vele legféltettebb titkaikat, többek között olyanok is, akiknek pedig sok veszténivalójuk lett volna, ha lehull róluk az álarc. Monsieur Lavalle azonban páratlanul diszkrét férfiú volt. Mindig, minden körülmények között. Hetvennégy évesen már réges-rég nyugdíjba mehetett volna, de eszébe sem jutott visszavonulni, amikor a szálloda a felújítás miatt bezárt. A munkálatok félidejében rosszindulatú daganatot diagnosztizáltak nála, amely rohamosan elhatalmasodott rajta, és Louis Lavalle tizenegy hónappal a szálloda megnyitása előtt meghalt.

Olyan mesterien irányította a felújítási munkálatokat, hogy még a halála sem késleltette a megnyitást. Aznap leplezték le a portréját, amelyen az egyenruhájához tartozó reggeli kabátjában látható. Amikor a régi, ismerős vendégek bejelentkeztek, szeretettel néztek fel a képre. Többüknek könny csillogott a szemében, ellentétben a szálloda alkalmazottaival, akik tisztelték ugyan a főnöküket, de gyak-

ran szenvedtek a szigorától és a precizitásától. Ő volt minden szállóvendég álma, amennyiben méltónak találtattak a XVI. Lajos Hotelhez. Ha valaki nem felelt meg a szálloda magas színvonalának, attól kezdve nemcsak hogy egyik mesés lakosztályt sem kaphatta meg, de még egy ebédre szóló asztalfoglalásig sem juthatott el. A nagyra becsült vendégek elő-előforduló félrelépései felett szemet hunyt, és évekig védte őket a sajtó és a lesifotósok tolakodásától, ám a hotelben nem tűrte meg a méltatlan viselkedést.

Híres rocksztárok legfeljebb átmehtek a szálloda hallján, de még olyankor is árgus tekintet kísérte és kimért üdvözlés fogadta őket. Érthető, ha a közismerten faragatlan fickóknak nem ez volt a kedvenc helyük, a törzsvendégeknek viszont mindent elnéztek és megbocsátottak, ami szoros és időtálló kapcsolatot hozott létre köztük és a hotel között. Az újjgazdagokat, akik nem tudtak viselkedni és nem tisztelték a ház szellemiségét, nem fogadták szívesen.

Két évvel az újranyitás előtt már majdnem minden szoba és lakosztály gazdára talált. Az első foglalásokat még maga Monsieur Lavalle jegyezte be a nagykönyvbe. Mindenkit szomorúsággal töltött el, hogy nem érhetette meg a régóta várt eseményt. Igaz, hogy szinte teljesíthetetlenül magas színvonalat várt el, de rendíthetetlenül lojális volt, és az élete árán is megvédte volna a szálloda leghűségesebb vendégeit.

A nyitásra néhány korábbi foglalatást lemondtak, vagy valamilyen okból – haláleset, betegség, előre nem látható körülmények, például válás vagy egy épp akkor érkező baba miatt – törölni kellett. Az utolsó pillanatokban történt változások következtében pár ismeretlen, új arc is megjelenhetett a visszatérő vendégek között. Az új igazgató, Olivier Bateau, maga is ismeretlen volt mindannyiuk számára. Lavalle halála után az igazgatóhelyettes nyugdíjba ment, mert el sem tudta képzelni, hogy egy kevésbé rendkívüli tábornok szárnysegédjeként folytassa pályafutását, inkább Spanyolországba költözött.

Louis Lavalle a nyári szabadságát mindig dél-franciaországi házában töltötte. Állása a számos juttatás következtében nagyon jövedelmező volt. Egyetlen fiáról, Albertről csak kevesen tudtak, mivel Monsieur Lavalle sohasem beszélt a magánéletéről. A fiú orvos volt, Tahitin élt, egy helybeli nőt vett feleségül, és három gyerekük született. De csak a házvezetőnő tudott róla, aki húsz éven át volt Louis diszkrét társa, és a férfinak tíz évébe telt, hogy beszéljen neki a fiáról. Albert sohasem jött Párizsba, Lavalle látogatta őt Tahitin öt-hat évente. Nem ápolt szoros kapcsolatot vele, az anyai nagyapja nevelte fel Bretagne-ban, miután Lavalle elvált a fiú anyjától, amikor a gyerek épp csak kinőtt a csecsemőkorból.

Lényegében idegenek voltak egymás számára, ezért Albert megdöbbsent, amikor apja rá hagyta mindenét, egy egész kis vagyont, a XVI. Lajos Hotelben végzett munkájának gyümölcsét, amiből ő és a gyermekei életük végéig szépen éldegélhettek. Lavallo a halálában többet jelentett a fiának, mint az életében, így a fiú ettől fogva némi csodálkozással vegyes szeretettel gondolt az apjára. Ghislaine-re, a házvezetőnőre, aki hosszú ideig volt hű társa, Lavallo egy nagyobb összeget hagyott, amiből az asszony szép kis lakást vásárolt magának Cannes-ban. Louis-nak hála nem kellett többé dolgoznia, élvezhette a szép emlékekkel teli nyugdíjas éveit a Riviérán.

A hotel tulajdonosainak harmadik generációja a tökéletes diszkréció jegyében sohasem jelent meg a szállodában. Úgy látták jónak, ha megmaradnak távoli, ismeretlen, legendás alakoknak. Ez a legújabb generáció Londonban élt, és a szálloda valóságos aranybányát jelentett számukra. Miután megörökölték, Lavallo tíz évig gyözködte őket, hogy újítsák fel, mert bár a vendégek ebből nem érzékelték semmit, a szállodára már nagyon is ráért a renoválás. Végül arról is sikerült meggyőznie a tulajdonosokat, hogy a felújítás során építsék be a vendégek fiatalabb korosztálya számára fontos high-tech funkciókat. A régi gárda nem törődött a technikai hiányosságokkal, de Lavallo felis-

merte, hogy a korszerű technika biztosíthatja a jövőjüket. A megnyitáskor még akadtak hibák az új high-tech funkciókban, így a technikusok teljes gőzzel dolgoztak tovább, hogy e téren is zökkenőmentesen működjenek minden.

Immár egy úrállomáshoz méltó telefon-rendszert üzemeltettek, aminek működtetése nem csekély nehézséget okozott az új igazgatónak, Olivier Bateau-nak, aki erejét megfeszítve próbálta megtanulni a használatával kapcsolatos tudnivalókat. Minden este azzal a szigorúan bizalmas anyaggal ment lefeküdni, amit a vendégeikről vezettek. Tudta, hogy a legtöbbjükéről sok mindent meg kell tanulnia. Lavalle a fejében, vagy ha ott nem, akkor a szálloda széfjében őrizte az információkat, amiket a vendégekről tudnia kellett. E tekintetben a helyettesére, Yvonne Philippe-re sem támaszkodhatott, aki szintén új ember volt.

A gyermektelen Bateau, aki Lavalle-hoz hasonlóan rövid ideig tartó házasság után elvált, negyvenegy éves volt. Két évig az Hotel du Cap-Eden-Roc recepcióján, majd a Ritzben dolgozott. Nem okozott különösebb galibákat, de nem tartották kivételesen jó munkaezőnek sem. Szállodai körökben kinevezését amolyan „sötét ló választásaként” emlegették, de a XVI. Lajos Hotel tulajdonosai rokonszenveztek vele, amikor Londonban találkoztak. Már csak azért is, mert számukra sietős volt az állás betöltése,

miután az előd a nyitás előtt egy évvel váratlanul elhunyt.

Bateau-nak soha nem volt ehhez fogható felelősségteljes állása, de a tulajdonosok hittek abban, hogy rövid idő alatt felnő a feladatához, és képes lesz megbirkózni a nehézségekkel. Intelligens volt, el akarta nyerni a tetszésüket, és sikerült is meggyőznie őket, hogy személyében az erre a munkára legmegfelelőbb emberre akadtak. Bateau maga választotta ki a helyettesét. Yvonne Philippe harminckét éves volt, útközben a Ritzben keresztezte egymást, ahol a nő több mint egy évig dolgozott. A vezetői képesítést szerzett fiatal szakemberek egyike volt a recepción, és nagyon ügyesnek látszott. A Lausanne-i École Hôtelière-en diplomázott, ami után három évig Zürichben, a Baur au Lacban dolgozott. Ezután Londonban, a Claridge'sben, majd Milánóban, a Four Seasonsben vállalt állást. Folyékonyan beszélt angolul, németül, spanyolul, olaszul és franciául. Bateau angolul, németül, oroszul és franciául tudott. Tetszett neki Yvonne magabiztossága, amit megnyugtatónak talált. Ő maga szorongó és aggodalmaskodó természetű volt.

Yvonne, akit nehezen lehetett kizökkenteni a nyugalmából, ismerte már a főnökét erről az oldaláról, és minden tőle telhetőt megtett, hogy megnyugtassa. Az ő higgadt természete felbecsülhetetlen értéknek számított a szálloda-

iparban, ahol bármelyik pillanatban válság robbanhat ki a nagy igényeket támasztó, elkényeztetett vendégek jóvoltából, akik elvárták, hogy teljesítsék minden szeszélyüket, s időnként lehetetlen helyzetbe sodorták magukat, amiből rendszerint a hotel személyzetének kellett kimentenie őket. Yvonne az efféle válságokat is jól tudta kezelni.

Olivier-nek is kijutott az ilyesmiből a Ritzben, amikor két híres amerikai filmsztár halt meg a szállodában; egyikük heroin-túladagolásban, a másikuk ötvenhét évesen súlyos agyvérzésben. Az otléte alatt volt több ékszerrablás, komoly bombafenyegetés, különböző kisebb diplomáciai incidensek, amelyek mindegyikét a legnagyobb diszkrécióval kellett kezelni. Jól végezte a munkáját, de az esetek többségében egy felsőbb vezető segítségére szorult a nyugalom helyreállításához. Mostantól ő lesz az a személy, akinek a helyettese támogatásával bizonyítania kell az alkalmasságát.

Yvonne a korábbi posztjain rendkívül találékonyan kezelte mindenféle válsághelyzetet, és már ismert párat a törzsvendégeik közül, akik megfordultak azokban a szállodákban, amelyekben ő is dolgozott. A XVI. Lajos törzsvendégeinek előkelőségük ellenére megvoltak a maguk gyarlóságai, és megszokták, hogy minden szeszélyüket teljesítik, amit Olivier Bateau Yvonne segítségével kész volt megtenni.

Titokban arról álmodozott, hogy olyan, vagy még olyanabb legendás alakká válik, mint Louis Lavallo, ami meglehetősen nagyratörő cél volt. Olivier-vel ellentétben ugyanis Lavallo-nak acélból voltak az idegei, és ha néha-néha elő is fordult vele, hogy félt vagy meglepődött valami miatt, sohasem mutatta.

Az újranitás első hetében minden rendben ment, leszámítva az internet és a telefonhálózat működésében adódó kisebb, megmagyarázhatatlan zavarokat az épület különböző pontjaiban. Ezek a problémák többnyire pár óra múlva megszűntek, mintha egy szellem akarná megtréfálni őket. Talán Lavallo szelleme, vetette fel Yvonne, amit a felettese nem talált viccesnek. Miért akarná Lavallo kínozni az utódját, emlékeztetve arra, hogy a „túloldalról” ugyan, de továbbra is ő itt a főnök. Nem szerette, ha Yvonne ezzel viccelődik, mivel bármi előfordulhatott. Figyelmeztette is a nőt, hogy a szállodáknak saját életük és saját lelkük van, és az elégnél is több babona övezi őket.

Az igazat megvallva, mindabból, amit róla tudott, Bateau tökéletesen képesnek tartotta Louis Lavallo-t arra, hogy kísértetként bolyongjon a telefonhálózatban, csak hogy tudassa velük, ő most is jelen van. Lavallo mindig úgy viselkedett, mintha ő lenne a szálloda tulajdonosa, valósággal kisajátította, holott az emberek tudták, hogy ő is csak alkalmazott. De a maga diszkrét

módján remekül ellátta a feladatát, és az új technika meghonosításának gondolata is teljes egészében tőle származott. Olivier szerint persze a megvalósult rendszer sokkal bonyolultabb és fejlettebb volt, mint amilyenre egy viszonylag kis szállodának szüksége lehetett.

A hotel halljában három üzlet és több vitrin kapott helyet. Egy híres ékszerész a maga csúcsmínőségű, méregdrága ékszereivel, egy kis Loro Piana-bolt, egy különböző márkájú táskákat árusító üzlet, a kirakatában vintage Hermès krokodilbőr retikülökkel, amelyeknek hat számjegyű ára olykor még a jómódúakat is elképesztette. Valamennyi vitrint világmárkákra szakosodott üzletek béreltek, hogy bemutassák, mi minden kapható a Faubourg-on sorakozó butikjaikban. Alkalmanként magából a vitrinből is eladhattak csillagászati árú ékszerkészletet. A vendégek, útban a szálloda bájába vagy a híres, háromcsillagos étterembe, szívesen nézegették a kirakatok fényűző kínálatát. A kiállított árukat a szálloda új, bonyolult riasztóberendezése és seregnyi biztonsági embere védte.

A XVI. Lajos Hotel szálláshelyei, tekintettel a pazar berendezési tárgyakra és a szállóvendégek körére, sokba kerültek, és az újranyitás előtt még emeltek is az árakon. Szerényebb jövedelműek nem engedhették meg maguknak, hogy itt szálljanak meg, a törzsvendégek Euró-

pa, Ázsia, a Közel-Kelet, és helyel-közzel Amerika legvagyonosabb emberei közül kerültek ki – ámbár az amerikaiak általában jobban kedvelték a nagyobb szállodákat, amilyen a Ritz vagy a Four Seasons. Az igényesebb vendégek évek óta visszajártak a XVI. Lajos Hotelbe, és most, a felújítás után valósággal könyörögtek, hogy eljöhessenek. A nyitásra minden helyet eladtak, négy hónapra előre várólista, és addig telt ház volt. Néhány szobát és lakosztályt mindig készenlétben tartottak arra az esetre, ha egy kivételesen fontos személy az utolsó pillanatban jelentkezne szállásért, de olykor még a tartalékokból is kevés volt.

A nyitás utáni első hét közepe táján Olivier végignézte az aznapra bejelentkezők listáját, és a kora reggeli megbeszélésen elmondta Yvonne-nak, kit kell a szobájáig kísérsenie, és ki az, akit ő maga fogad. Mindenki mással az épp szolgálatban lévő recepciós foglalkozik majd.

Yvonne örömteli meglepetéssel látta, hogy a főnöke Gabrielle Gatest azoknak a személyeknek a listájára tette, akiket ő üdvözölhet aznap. Gabrielle törzsvendég volt náluk, de Yvonne már a Claridge'sben is látta őt, akkor azonban a közelébe sem engedték. Túl kezdő volt még, semhogy ilyen fontos vendéget fogadhasson, de most, a XVI. Lajos Hotel második számú vezetőjeként, fiatal kora ellenére megtisztelik azzal, hogy ő kísérsheti a nőt.

Tudta, hogy Gabrielle Gates jelentős amerikai művészeti tanácsadó. Apja, a néhai Theodore Weston, egy nagy tekintélyű, ismert New York-i galéria tulajdonosa volt, a lánya tőle tanulta a szakmát. Gabrielle férje, a nála huszonöt évvel idősebb Arthur Gates, az Államok egyik legsikeresebb kockázatitőke-befektetője volt. Yvonne halványan emlékezett rá, hogy Gabrielle negyven és ötven között lehet, és van két lánya, akik mostanra egyetemista korúak vagy kicsit idősebbek. Gabrielle roppant vonzó, nagyon elegáns nő volt, akit körülvett a hatalom aurája, egyrészt a sajátja, másrészt elhunyt apjái és a volt férjéé. Kiváltságos családba született bele, anyja, aki már nem élt, annak idején a társaság híresen szép elsőbálozója volt. Gabrielle önbizalma többek között abból fakadt, hogy egy szem gyerek lévén a szülei valósággal rajongtak érte. Apja szeme fénye, makacs, önfejű kislány volt.

Yvonne emlékezett arra a két évvel ezelőtti botrányra, amikor a férje elhagyta őt egy sokkal fiatalabb nőért, aki csupán három évvel volt idősebb a nagyobbik lányánál. Az újságok sokat cikkeztek arról, hogy mekkora vagyona van Arthur Gatesnek, és hogy milyen fiatal az új menyasszonya. De Gabrielle is gazdag családból származott, ugyanakkor sikeres művészeti tanácsadóként rendkívül drága művészi termékekkel foglalkozott, és jó nevű ügyfelek egész

sora ragaszkodott hozzá. Ahogy az már a pletykákkal övezett botrányok esetében történni szokott, a sztori slágertéma lett, a lapok egyre-másra közölték mindkét fél fotóit, majd félév múlva az egész ügy lekerült a napirendről.

Gabrielle Gates híresen zárkózott és diszkrét nő volt. Egyszer sem nyilatkozott az őt üldöző sajtónak, amely végül elvesztette az érdeklődését iránta és az ügy iránt. De a hatvannyolc éves Arthur a huszonnégy esztendőös orosz lánynyal, akit Saint Moritzban, síelés közben ismert meg, továbbra is a figyelem középpontjában maradt.

Yvonne ismerte ezt a típust. A szállodák, amelyekben dolgozott, tele voltak velük, mindig sokkal idősebb, dúsgazdag férfiak társaságában látta őket. Ezeknek a pasiknak, ki tudja, miért, hízelgett a lányok figyelme, és tejbén-vajban fűrösztötték őket. Az elhagyott feleségeket rendszerint bőkezűen kárpótolták házzal, nyaralóval, jachttal, ékszerekkel, magánrepülővel és műtárgyakkal.

A fiatal lányok megütötték a főnyereményt, amit persze megtartottak akkor is, ha a kapcsolatot véget ért. Ilyenkor rendszerint kiszemeltek egy másik idős, szintén gazdag, vagy még gazdagabb, nagy hatalmú férfit. Yvonne mindig arra gondolt, hogy nyilván tudják, mit csinálnak, és ha eleinte irigyelte is őket, ez nem tartott sokáig. Nem vágyott nagy hatalmú férfira,

és nem akart senkihez sem a pénzéért hozzámenni. A hófehér paripán érkező igazi királyfit nem utasította volna vissza, de egy tekintélyes bankszámlával rendelkező hetvenévest igen. Nem beszélve arról, hogy ezek a lányok gyakran meglehetősen riasztó külsejű öregemberekkel mutatkoztak.

Arthur Gatest eddig csak fotókon látta, amelyekről lerítt, hogy még a volt feleségénél is sokkal idősebb. Gabrielle a harmadik felesége volt, akit özvegyemberként vett nőül. A képeken disztिंगvált úriembernek látszott, de tagadhatatlanul öreg volt, és Yvonne úgy gondolta, nem lehet rendes ember, ha a felesége mellől lelépett egy pénzes férfiakra vadászó, húsz-egynéhány éves csajszyival.

A foglalási listáról leolvasta, hogy Gabrielle a megszokott lakosztályukat kérte, és egyedül utazik. A foglalás csak nemrég történt, zsonglőrködniük kellett, hogy biztosíthassák számára a helyet. A Louis Lavallo vezette régi nyilvántartásban több csillag szerepelt a neve után, jelezve, hogy ha úgy adódik, eget-földet megmozgatva kell a rendelkezésére bocsátani a kért lakosztályt az általa megjelölt időben. Gabrielle gyakran jött Párizsba, hol az üzleti ügyei miatt, hol meg a barátaihoz látogatóba, és a feljegyzések szerint mindig vele volt a férje is. Ezúttal nyilvánvalóan nem jött vele. A nyilvántartásban az is szerepelt, hogy magánrepülőjük van,

de az nem, hogy a váláskor ki tarthatta meg. A sofőrrel együtt bérelt autó azonban nem a Le Bourget-ra, hanem a Charles de Gaulle reptérre ment érte. Vagyis ezúttal polgári járattal repült.

Amikor a gép Párizstól egyórányira, Roissy-ban leszállt a Charles de Gaulle repülőtéren, Gabrielle két év óta először érkezett Párizsba. Mielőtt Arthurral szétváltak, a XVI. Lajos Hotel felújítása idején a Ritzben és a Four Seasonsben szállt meg. Egyik szálloda sem ért fel a kisebb és exkluzívabb hotellel, amit úgy szerettek Arthurral.

Gyerekkorában gyakran Európában vakációztak, ilyenkor a Ritzben lakott a szüleivel, amit akkoriban szeretett. Ám attól kezdve, hogy Arthurral felfedezték, ragaszkodtak a jóval kisebb XVI. Lajos Hotel személyesebb légköréhez, egyedi hangulatú lakosztályaihoz, különösen ahhoz, amelyik azóta a kedvencük is lett. A XVI. Lajos mellett szólt az is, hogy jóval közelebb volt a Faubourg Saint-Honorén lévő üzletekhez.

Egy évvel azután, hogy a szálloda bezárt, rájött, hogy Arthurnak viszonya van Sashával. A dolog nem sokáig maradt titokban. A kapuzárási pánik miatt kétségbeesésbe hajszolt férfi teljesen belebolondult fiatal barátnőjébe, és a viszonyuk szinte azonnal nyilvános botrányná dagadt.

Miután a média felkapta az ügyet, nem lehetett megmenteni a házasságukat, és úgy tűnt,

Arthur nem is törekszik rá. A lányaik dühösek voltak, és csak most, két és fél év után fogadták el a helyzetet. Jóllehet meg nem bocsátottak neki, de időnként legalább találkoztak az apjukkal. Nem akarták elveszíteni őt, még ha nevetségesnek és szégyenletesnek tartották is a Sasha-ügyet.

Gabrielle számára megsemmisítő csapást jelentett a dolog. Majdnem negyvenhárom éves volt, amikor megtudta, mi folyik a háta mögött, és mérhetetlenül fájt. Akkor már huszonkét éve éltek házasságban. Arthurnak tagadhatatlanul a fiatal lányok voltak a gyengéi, és Gabrielle már jócskán maga mögött hagyta a fiatalságát. Sasha ügyes lány volt, szakértő útmutatásával Arthur egy vagyont költött divatos és elegáns ruhákra, ékszerekre, hatalmas összegeket áldozott műalkotásokra, amelyeket a lány egy napon majd elad. Az emberek többsége tisztában volt vele, hogyan dolgoznak ezek a lányok, de Gabrielle ezúttal közeli képet kapott róla. Hat hónappal azután, hogy tudomást szerzett a viszonyról, beadta a válókeresetet. Párizsi útja előtt egy évvel vált véglegessé a válásuk, amit a lehető legdiszkrétebben kezeltek.

Gabrielle méltósággal viselte el a helyzetet, és minden keserősége ellenére tartózkodott attól, hogy a lányai előtt rosszindulatú megjegyzéseket tegyen Arthurra. A keserűség enyhe kifejezés volt, valójában összetörtnek érezte magát.

Igazinak és öröknek hitte a szerelmüket, és azt gondolta, hogy a huszonöt év korkülönbség kielégíti a férje fiatalabb nők iránti vágyát. Tévedett. Sashának sikerült elcsábítania a férfit. És mint sok, hozzá hasonló fiatal nő, közvetlenül a házasságkötés előtt vagy után, rögtön teherbe is esett. A kisfiú már három hónapos volt, Sasha pedig biztosnak érezhette a jövőjét. Eközben Gabrielle jövője huszonnégy év óta először bizonytalannak látszott.

A karrierje stabil maradt, a válás egész zavaros időszakát végigdolgozta, s közben megpróbált eltűnni a nyilvánosság elől. A nagyobbik lánya a diploma megszerzése után most költözött el Los Angelesbe, a kisebbik negyedéves volt a washingtoni Georgetown Egyetemen. Mindketten kiborultak attól, hogy apjuknak kisfia született. Gabrielle sem tudott teljesen magához térni, jóllehet ismervén, hogy kicsoda Sasha, és milyen profi módon tudta magához láncolni Arthurt, nem volt igazán meglepve. Ám az egész helyzetet, úgy, ahogy volt, végtelenül megalázónak érezte.

Az nem érdekelte, hogy Arthurt mindenki bolondnak tartotta, az viszont nagyon is számított, hogy sok férfi irigyelte, olyanok is, akikről most derült ki Gabrielle számára, hogy valójában sohasem voltak a barátai. Túlléptek rajta, elfelejtették.

Csak annak örült, hogy a szülei mindezt

nem érték meg. Léven egyetlen, későn született „meglepetés” gyerekük, minden szeretetüket rá pazarolták. Tudta, ha látnák, hogyan dobta el őt Arthur, megszakadna a szívének. Csekély vigaszt jelentett a tudat, hogy apja szörnyen dühös lenne Arthurra. Nemkívánatosnak, öregnek és gyámolításra szorulóknak érezte magát. Jól leplezte, az ügyfelei jelenlétében profihoz illően nyugodt tudott maradni, de belül össze volt törve, hogy mennyire, azt még a lányainak sem engedte látni. Hosszú hónapokig minden alkalommal sírt, amikor egyedül volt. Ha a jövőre gondolt, mindig kábultnak és reményvesztettnek érezte magát.

Amikor beadta a válókeresetet, negyvenhárom évesen hirtelen középkorú nő lett belőle, és nem is vágyott arra, hogy új életet kezdjen. Több mint két évbe telt, mire újra talpra állt. A válása óta senki sem találkozhatott vele társaságban. Felhagyott az utazással, csak a legfontosabb művészeti kiállításokra és vásárokra járt, oda is csak akkor, ha ott kellett találkoznia valamelyik kliensével. Soha egy szóval sem utalt Arthurra vagy az új feleségére és gyerekére. És soha senki sem merte őket szóba hozni előtte. Egy jó pszichiáterrel folytatott terápia, pár hónapig tartó gyógyszerelés, az idő, a lányai iránti szeretete és a munkabírása rángatta ki végül ebből az állapotból. Gabrielle az anyjától örökölte az eleganciáját, s az apjától a művészet

iránti szenvedélyét. Mindkét öröksége segítette a túlélésben. Mostani párizsi útja az utolsó pillanatban hozott döntés eredménye volt. Elhatározta, hogy megnézi a Párizsban rendezett szeptemberi antikbútor- és műtárgybiennálét, és elmegy arra a fontos Sotheby's aukcióra, amely véletlenül egybeesett az Arthurral közös kedvenc szállodájuk újrainyitásával.

Kíváncsi volt rá, habár kicsit szorongott attól, hogy milyen szellemek időznek ott, csak rá várva. Valami erő ellenállhatatlanul arra készítette, hogy a megszokott lakosztályukat kérje, noha félt, hogy ezzel hibát követ el. Imádkozott, hogy Arthur és Sasha ne jöjjenek el a biennáléra, bár ezt amúgy sem tartotta valószínűnek. Sasha ízlése kevésbé volt kifinomult, és Gabrielle tudta, hogy jobban kedveli a kortárs képzőművészetet. Arthur egy vagyont költött arra, hogy megvegye neki a legdrágább avantgárd műalkotást.

Amióta Arthur megvette a saját repülőgépet, Gabrielle először ült menetrend szerint közlekedő gépen. Egyszerű fekete farmernadrágban, lapos sarkú félcipőben, sima fekete pulóverben és szőrmebéléses félkabátban, vállán az utazásokhoz használt nagy méretű fekete Hermès Birkin táskával lépett ki a gépből. Magas, karcsú termetű, tejfehér bőrű nő volt, koromfekete haját simán hátrafésülve viselte, és ettől igazán szép arcában valósággal világított nagy, zöld szeme. Ennek ellenére aki észre akarta venni,

annak keresnie kellett a tekintetével. Gabrielle szeretett észrevétlenül elvegyülni a tömegben, hogy vonzó külseje dacára ne figyeljenek fel rá. Elég volt ránézni, és rögtön feltűnt arisztokratikus tartása, természetes bája és eleganciája.

Most végképp nem vágyott rá, hogy a figyelem középpontjában legyen. Volt egy időszak a házasságuk kezdetén, amikor engedte, hogy Arthur úgy mutogassa, mint egy gyönyörű játék babát, de mindig kényelmetlenül érezte magát ebben a szerepben, és az évek során kialakította a saját egyszerű, elegáns stílusát. Arthur most megkapta azt a babát, akire mindig is vágyott, egy lányt, akit öltöztethet, akivel hencegphet, mert szép és fiatal. Nem vette észre, hogy milyen közönséges, és nem tudta, hogy mohóságában mindent el fog szedni tőle, amit csak tud. Gabrielle soha nem csinált vele ilyesmit. Szerette őt, és volt saját, örökölt pénze, nem kellett neki Arthuré. Volt benne tartás, méltóság és elegancia, ellentétben Sashával, aki közönséges, ravasz és rettentően szexi lány volt.

Az Air France földi személyzetének egyik embere várta, segített a poggyászkiaadóban, és átadta a sofőrnek, akit a szálloda küldött érte egy diszkrét fekete Mercedesszel. Arthur egy ezüst Bentley-t vett Sashának, ő maga pedig egy Lamborghini-nivel járt. Szerette a sikeres pályája által biztosított luxust, Sasha pedig élvezte azt. Gabrielle nem törődött ilyesmivel, noha első osztá-

lyon utazott, ahol behúzta a fülkéje függönyét, hogy egyedül lehessen. Így érezte kényelmesen magát, és a vacsorát kihagyva, végigaludta az utat. Mindig vékony volt, de most inkább a sovány szó illett rá.

Nehéz két és fél év állt mögötte, és most úgy készült elfoglalni a régi lakosztályt a kedvenc szállodájában, mintha mostantól kezdve újra minden rendben lenne. Mintha visszaforgathatná az idő kerekét. Tudta, hogy ez nem lehetséges, és gyözködte magát, hogy jobb így neki, ha ez Arthur valódi arca. Leginkább csalódott volt, de nem akarta, hogy bárki is szánakozzék rajta, ezért került mindenkit, akit ismert, különösen azokat, akiket a házassága révén ismert meg. Sem szidni, sem siratni nem akarta a férfit, akit valaha szeretett, és legfőképpen nem akarta sajnálni magát.

Őszintén hitte, hogy jó élete lesz a férfi nélkül is, és erre rendszeresen emlékeztette magát. Az eszével belátta, hogy előbb-utóbb minden rendeződik körülötte, de időnként még mindig fájt. Ez az út volt az első bizonyítéka, hogy új életet kezd, és hogy van bátorsága visszamenni az ismerős helyekre Arthur nélkül. Nem volt biztos abban, hogy nem becsüli-e túl az erejét, de ha kiderülne, hogy igen, bármikor szedheti a sátorfáját és hazamehet, vagy átköltözhet a Ritzbe.

Útban Párizs felé a kocsiban nem fogta el a félsz, nem szállt el a bátorsága, inkább örült, hogy elszánta magát erre az útra. Szerette Párizst, és nem akart a válás miatt lemondani róla, elvégre Párizs nem Arthuré, és nem is Sasháé. Most ott voltak ők ketten egymásnak. Legyen ennyi elég.

A XVI. Lajos Hotel a felújítás alatt minimálbéren megtartotta az alkalmazottait, csak a legújabbakat engedte el, a legrégebben ott dolgozóknak pedig teljes bért fizetett, és visszavárta őket a szálloda újrainyitásakor. A portás rögtön megismerte Gabrielle-t, és a sapkáját megemelve, szívélyesen üdvözölte őt. A nő mosolyogva fogadta a köszöntést. A portás átvette a poggyászát, ő pedig a forgóajtón belépve egyenesen a recepcióhoz indult.

Első benyomásra a szálloda nem sokat változott. Az ismerős műalkotások és berendezések látszólag változatlanul és ugyanazon a helyen voltak, mint korábban. Új szőnyeg készült, pontosan ugyanolyan mintával, mint a régi, de itt-ott kilátszottak a fényes, új márványlapok, és az ékszerek is korszerűbbnek tűnő vitrinekben kaptak helyet. A londinerek vadonatúj piros uniformisa ugyanolyan volt, mint az évtizedekkel ezelőtti, de minden új volt, akárcsak az őket viselő, üde arcú fiúk, akiknek némelyike még a borotválkozáshoz is túl fiatalnak tűnt, alig idősebbnek egy tizenévesnél. És a recepció

pult mögötti arcok is mind újak voltak, senkit sem ismert közülük, ami kicsit meglepte. Arra számított, hogy találkozni fog a régiek közül egy-két ismerős arccal, noha tudta, hogy Lavalle meghalt, a helyettese és a házvezetőnő pedig nyugdíjba ment.

Negyvenes, kopaszodó, ideges férfi fogadta, aki láthatóan zavarban volt. Gabrielle bemutatkozott, a férfi szintén; elmondta, hogy Olivier Bateau-nak hívják, ő a szálloda új igazgatója. Örömmel üdvözölte Gabrielle-t, habár az öltözékétől nem volt lenyűgözve. A kevésbé diszkrét megjelenésű, hivalkodóbb külsejű vendégekhez volt szokva, át is passzolta Gabrielle-t a helyettesének, Yvonne Philippe-nek, hogy ő kísérje a vendéget a szobájába. Ez volt az első nagy változás, amivel Gabrielle szembesült, minthogy korábban mindig maga Louis Lavalle kísérte fel őket a lakosztályukba. Gabrielle arra gondolt, hogy ez a változás minden bizonnyal annak a következménye, hogy ő már nem Arthur felesége.

Az éjszakai repüléstől fáradtan vágott át a nyugodt és tisztelettudó Yvonne mellett az ismerős hallon. Menet közben komolyabb átalakítást nem látott, csak apróbb változtatásokat vett észre. Ügyesen, és amennyire lehetett, a mindenki által kedvelt eredeti változatot megtartva végezték el az átalakításokat. A csupa márvány és tükör felvonó patinás jellege nagy-

részt eltűnt, helyette megnyugtatóan modern-né és célszerűvé vált, noha továbbra is egyenruhás liftkezelő működtette, amire pedig nem volt semmi szükség. Yvonne elmondta, hogy minden szoba high-tech berendezéssel van felszerelve, de csendben bevallotta, hogy ami az internetet és a telefont illeti, még „pár részlet meg kell oldani”, de reményük szerint egy-két napon belül minden simán működik majd. Gabrielle úgy tervezte, hogy egy hétig marad.

Visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy Yvonne az új elektronikus kulcsrendszerrel feloldja a zárat, és a lakosztály ajtaja mintegy varázsütésre kinyílik. Első pillantásra minden ismerősnek tűnt. Láta, hogy a bútorszövetek újak, de a bútorok és a színelrendezés változatlanul a halványkék égboltot idézte. Szatén és brokát mindenütt, az új függönyök pedig még a régiéknél is szebbek voltak. Az aubusson szőnyeget újra cserélték, de a hatás éppoly szemet gyönyörködtető volt, mint korábban.

Alaposabban megfigyelve felfedezett néhány új, de antik hatású bútordarabot és egy tükrös minibárt. A faragott fehér márvány kandallópárkány, ami úgy tetszett mindkettőjüknek, most is ott volt. A két fürdőszobát és a női mosdót teljesen felújították és korszerűsítették, de közben meghagyták a régies jellegét. Yvonne elmagyarázta, hogyan kell használni az új berendezéseket, és megmutatta, hogyan működtethet

mindent iPaddel, beleértve a függönyök húzogatóját is.

A legjobb átalakítás volt, amit Gabrielle eddigi életében látott, saját magát is ideszámítva. Tudniillik miután Arthur elhagyta, gondolkodott egy ráncfelvarráson, de szerencsére a plasztikai sebész lebeszélte róla, mondván, hogy nincs rá szüksége. Helyette injekciókat javasolt, kis feltöltést, egy-két apróbb kiigazítást, és egy kis „fiatalító” elektromos kezelést. Az eredmény nagyon sikeres lett. Nem nézett ki máshogy, nem rítt le róla, hogy „csináltak” valamit rajta. Az alig észrevehető változástól kipihentebbnek, egészségesebbnek látszott, és a kezelés kiemelte a vonásait. Még szebbnek és tíz évvel fiatalabbnak tűnt.

Mosolyognia kellett, amikor arra gondolt, hogy milyen finoman, minden túlzást és romboló beavatkozást mellőzve fiatalították meg őt is, meg a szállodát is. A lányai hónapokig észre sem vették az arcán végbement változásokat. De csupán attól, hogy Arthur új felesége tizenkilenc évvel fiatalabb volt nála, olyan öregnek érezte magát, hogy tennie kellett valamit, és örült, hogy volt hozzá bátorsága. Ezzel kezdődött el az új, önálló élete. És a második nagy lépés a párizsi út volt, amire szintén egyedül jött.

Tekintélyes borraivalót adott Yvonne-nak, aki még ott volt, amikor megérkeztek a csomagjai. Yvonne észrevette, Gabrielle mennyire

meglepődött azon, hogy Olivier nem kíséri el a szobájáig. Ezt hibának tartotta, de Gabrielle nagyon kedves volt hozzá, és udvariasságból nem tette szóvá, hogy régebben nem így kezelték őt a szállodában. Az új igazgató nem látta át a helyzetet, ami Yvonne szerint aggasztó volt, de Gabrielle nem csinált belőle ügyet.

Kisvártatva egyedül maradt a lakosztályban egy macaronból felépített piramissal, amit a séf készített, egy tányér eperrel, egy tál gyümölcs-csel, egy nagy doboz válogatottan finom csokoládéval, egy jégbe hűtött palack pezsgővel, a kedvenc Dom Pérignonjukkal, amit jobban szerettek a szálloda fontos amerikai vendégeinek kínált Cristalnál.

Leült egy karosszékre, és körülnézett a lakosztályban. Nem változott meg lényegesen, elmentében minden mással az életében, beleértve önmagát is. Arthur elment, ő pedig az elmúlt években remeteéletet élt, noha megígérte a terapeutajának, hogy igyekszik gyakrabban kimozdulni. Ezzel a párizsi úttal nagy lépést tett efelé.

Elképesztő volt belegondolni, mennyire megváltozott az élete a szálloda felújításának négy esztendeje alatt. A lányai felnőttek, egyikük elköltözött, másikkal egyetemen tanult, már élték a saját életüket, ő pedig egyedül maradt, mint még soha életében. Ez most, hogy eljött

Párizsba, és itt ül annak a szállodának abban a lakosztályában, ahol az évek során oly sok boldog napot töltött együtt Arthurral, még inkább tudatosult benne.

Könny szökött a szemébe, miközben felállt, és kinézett az ablakon a Faubourg Saint-Honoré háztetőire. A jól megépített kétszárnyú ablak kizárta a zajokat, és ehhez járult még a szintén iPadról működtethető klímaberendezés is. Tudta, most már csak tovább kell mennie előre. Egy pillanatra elszomorodott, de tisztában volt vele, hogy ettől nem változik semmi, és nem akarta megkockáztatni, hogy újra elhatalmasodjék rajta a depresszió.

Az órájára nézett, és elhatározta, hogy elmegy a biennáléra, megnézi, melyik galériák állítottak ki, névtelenül végigjárja a kiállítóhelyeiket, és bebarangolja az egész Grand Palais-t. Voltak, akik egymillió dollárt költöttek a boksukra, ezekre különösen kíváncsi volt. Kinyitotta a pezsgőt, töltött magának egy pohárral, kivett egy macaront az ezüstitálcára helyezett piramisból, és megpróbált nem gondolni Arthurra. Ő már nem volt része az életének, nem érdemelte meg, hogy az maradjon.

Itt volt hát Párizsban, a kedvenc szállodájában, és mindketten megváltoztak, méghozzá előnyükre. Csak erre volt szabad gondolnia, miközben megmosta az arcát és megfésülte hosszú

fekete haját. Előtte állt az élet, és kerül, amibe kerül, gondoskodik róla, hogy szép és jó élet legyen.

Tíz perc múlva úton volt lefelé a hallba, ahonnan mosolyogva indult el a biennáléra. Örült, hogy ott lehet.